

UNA LLIÇÓ DE NADAL

Era un matí molt solejat del mes de desembre, faltaven escassos dies perquè fóra nadal. En els carrers es respirava un ambient de festa, havien començat les vacances de Nadal i era hora de deixar a un costat els llibres i els exàmens.

Mentre Neus es dirigia a la cuina a desdejunar va sentir una cançó que venia de la televisió, era el sorteig de Nadal on uns xiquets cantaven uns premis sorprenents, no hi havia cap dubte: el Nadal havia començat. Fins el desdejuni tenia millor sabor a les vacances.

La seua mare li va preguntar a ella i al seu germà què regal volien per a Nadal. Neus ho tenia molt clar unes magnífiques botes que dies abans havia vist en un aparador quan passejava amb les seues amigues, mentre el seu germà treia una llista que semblava no tenir fi.

Però hi havia un petit problema tenia unes botes quasi noves, segur que la seua mare li diria que no, que pensara un altre regal però ella no podia llevar-se aqueixes belles botes del cap. Alguna cosa havia de fer, el primer seria desfer-se d'aquelles botes ja gastades i així la seua mare no tindria més remei que comprar-li unes noves.

Aqueixa mateixa nit mirant per la finestra va veure com una xica cercava en un contenidor de brossa per a aconseguir una mica de menjar. A Neus se li va ocórrer una gran idea, li regalaria a aquella captaire les seues botes quasi noves amb l'excusa de fer una bona obra de caritat doncs estàvem en Nadal i així la seua mare la premiaria regalant-li aqueixes botes noves.

Sense pensar-li-ho dues vegades va agafar les botes i va eixir a cercar la captaire. Estava fosquejant quan la va trobar en un altre contenidor, anava arrossegant un murgós carro de la compra ple de restes de menjar.

Neus la va cridar i la xica amb veu tremolosa li va dir que no havia robat gens que tot el que portava l'havia agafat de la brossa, al que Neus rient-se li va dir que no volia gens d'ella sinó tot el contrari.

-Avui t'ha tocat la loteria- va dir Neus. Et vaig a regalar aquestes magnífiques botes que estan quasi noves.

La xica captaire es va descobrir el cap, portava posat un capell marró molt brut que segur havia agafat en algun escombraire com tota la seua roba. Va mirar les botes amb uns ulls d'il·lusió doncs portava posades unes sabatilles trencades i tenia els peus congelats.

La xica que tindria la mateixa edat que Neus li preguntà què volia a canvi de les botes. Neus es va tirar a riure i li va dir que ella no tenia gens que li poguera interessar que agafara les botes com un acte de caritat.

La xica es va apressar a posar-se les botes doncs tenia els peus gelats. Neus es va adonar que a aquella xica no portava ni mitjons, els peus els tenia morats del fred. Neus la va mirar fixament i li va dir:

ALS POBRES US FALTEN MOLTES COSES!

En aqueix moment un estel fugaç va creuar el cel, il·luminant a les dues joves com un testimoni mut d'aquella escena. Sense més Neus es va donar la volta i es disposava a anar-se'n quan la captaire allarguà la mà i li va donar un *pendrive*; la xica captaire li va dir que ella li trauria més profit i que ho considerara com una barata.

Neus sorpresa se'l va guardar a la butxaca i es va anar a la seua casa precipitadament doncs ja havia caigut la nit i començava a fer molt fred.

Al matí següent Neus va ser a l'habitació dels seus pares i els va explicar que havia vist a una pobra descalça, morta de fred i que ella amb el seu gran cor i el seu gran esperit nadalenc li havia regalat les seues botes. Els seus pares commoguts per aquella gran acció de la seua filla no van dubtar a regalar-li el que ella volguera.

Aqueixa mateixa vesprada la seua mare li regalà aquelles botes que tant desitjava, seria l'enveja de les amigues doncs eren molt boniques i molt cares. Neus per a donar més enveja va decidir deixar-se-les posades i eixir a passejar amb elles i sobretot presumir de botes noves.

Les hores van anar passant, de la vesprada van passar a la nit, després d'anar de compres es van anar de sopa i després de copes. Llavors és quan Neus es va adonar que començava a refrescar i que aquelles botes no eren tan calentes com les que li va donar a la xica captaire. Conforme transcorria la nit, les botes s'anaven fent cada vegada més i més pesades fins que va

arribar un moment que va haver de detenir-se doncs tenia els peus congelats i destrossats, no eren tan còmodes com ella pensava.

Van haver de portar-la a casa entre totes les amigues doncs ella no podia donar ni un pas més. Quan arribà a casa, es va descalçar i mirà els seus peus estaven morats i ensangonats, peus com aqueixos ja els havia vist abans en aquella captaire a la qual li havia regalat les botes.

Neus va haver d'estar pràcticament totes les vacances de Nadal sense poder eixir per culpa de les ferides dels peus. Llavors va trobar el *pendrive* que li lliurà la xica pobra i ho va ficar en l'ordinador per a veure si contenia alguna cosa interessant, solament hi havia una fulla de Word amb dues línies escrites que deia així:

AI POBRE LI FALTEN MOLTES COSES

A L'AVAR TOTES!

Neus va recapacitar de tot el que havia succeït en els últims dies i va decidir que a partir de llavors canviaria la seua forma de tractar els altres. El primer que va fer quan va poder posar un peu en el carrer va ser tirar aqueixes botes a la brossa perquè ningú passara el que ella va passar.

Mireia Crespo Amorós

4º ESO